

Biskop Marianne Gaardens prædiken til døvemenigheden søndag den 16. september 2018 i Maribo Domkirke.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Mange jøder var kommet ud til Martha og Maria for at trøste dem i sorgen over deres bror. Da nu Martha hørte, at Jesus var på vej, gik hun ud for at møde ham; men Maria blev siddende inde i huset. Martha sagde til Jesus:

»Herre, havde du været her, var min bror ikke død. Men selv nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil Gud give dig.«

Jesus sagde til hende: »Din bror skal opstå.«

Martha sagde til ham: »Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag.»

Jesus sagde til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?«

Hun svarede: »Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.«

Da hun havde sagt det, gik hun tilbage og kaldte ubemærket på sin søster Maria og sagde: »Mesteren er her og kalder på dig.«

Da Maria hørte det, rejste hun sig straks op og gik ud til ham. Jesus var endnu ikke kommet ind i landsbyen, men var stadig dér, hvor Martha havde mødt ham. Jøderne, som var inde i huset hos Maria for at trøste hende, så, at hun hurtigt rejste sig og ville ud; de fulgte efter hende, da de mente, at hun gik ud til graven for at græde dér.

Da nu Maria kom ud, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned for hans fødder og sagde:

»Herre, havde du været her, var min bror ikke død.«

Da Jesus så hende græde og så de jøder græde, som var fulgt med hende, blev han stærkt opbragt og kom i oprør og sagde: »Hvor har I lagt ham?«

»Herre, kom og se!« svarede de. Jesus brast i gråd.

Da sagde jøderne: »Se, hvor han elskede ham.«

Men nogle af dem sagde: »Kunne han, som åbnede den blindes øjne, ikke også have gjort, at Lazarus ikke var død?«

Da blev Jesus atter stærkt opbragt, og han går hen til graven. Det var en klippehule, og en sten var stillet for den.

Jesus sagde: »Tag stenen væk!«

Martha, den dødes søster, sagde til ham:

»Herre, han stinker allerede; han ligger der jo på fjerde dag.«

Jesus sagde til hende: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?«

Så tog de stenen væk. Jesus så op mod himlen og sagde: »Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig. Selv vidste jeg, at du altid hører mig, men det var for folkeskarens skyld, som står her, at jeg sagde det, for at de skal tro, at du har udsendt mig.«

Da han havde sagt det, råbte han med høj røst:

»Lazarus, kom herud!« Og den døde kom ud, med strimler af linned viklet om fødder og hænder og med et klæde viklet rundt om ansigtet.

Jesus sagde til dem: »Løs ham og lad ham gå.«

Mange af de jøder, som havde været med hos Maria og set, hvad Jesus havde gjort, kom nu til tro på ham.

FRYGT IKKE – TRO KUN!

Budskabet: frygt ikke – tro kun,
går som en rød tråd igennem alle evangelierne.
Jesu' ord fortæller og Jesu' handlinger viser os,
at vi ikke skal være bange, men vi skal tro –
så vil vi se "Guds herlighed", som det hedder i teksten.
For den tekst, jeg lige har læst har også det budskab:
Frygt ikke – tro kun.

Men er der ikke god grund til at frygte?
Hvis jeg ser på verdenen omkring mig,
kan jeg nemt finde næring til frygten:
- mennesker, der opfører sig forkert i mine øjne
- global opvarmning og klimaforandringer
- eller hvad med selve døden?

Specielt det ustyrlige og ukendte kan vække frygt,
og døden er netop både ukendt og ikke til at styre.
Døden kan vække stor frygt.
En midaldrende mand læste på nettet om prostata kræft, og synes pludselig at kunne
genkende symptomerne hos sig selv. Han blev grebet af dødsangst.

Når børn når en vis alder, går det op for dem, at de skal dø, og nogle børn kan blive grebet af
dødsangst, så de bliver bange for mørke og for at skulle falde i søvn om aftenen.
For de fleste mennesker er erkendelsen af døden forbundet med angst i større eller mindre
grad.

Men der er undtagelser.
En pige på 15 år led af en uhelbredelig lungesygdom.
Hun viste, at hun snart skulle dø. Hendes forældre og mindre søskende var ulykkelige og
bange. De sidste dage i sit liv, lå hun med lukkede øjne, iltmaske og drop, men ind imellem
slog hun øjnene op, flyttede iltmasken fra munden og talte. Hun fortalte, at hun skulle rejse til
det, hun kaldte Himmel-riget. I Himmel-riget ville hun blive en slags engel.
Der ville hun møde sine gamle bedsteforældre, der for længst var døde. Her var alt godt og
Guds ånd ville være i dem alle.
Hun sagde til sine mindre søskende, at de ikke skulle være bange, og at de skulle tænke på, at
det var dem, det ville blive hårdt for, når hun døde – ikke hende. For tiden eksisterer ikke i
Himmel-riget, der er alt ren lys, væren og kærlighed.

En mand i midten af 70'erne blev uhelbredelig syg af kræft.
Lægen sagde til manden: "Der er ikke mere vi kan gøre".
Manden svarede:

*"Nu har jeg levet hele mit liv i Guds hænder,
så ligger min død også i Guds hænder."*

Familien fortalte, at der derefter ikke vare mere at drøfte.
Der var en fred, ro og klarhed omkring manden, som selvfølgelig var sorgfuld over at skulle
forlade sine kære,
men han var ikke bange.

Konfronteret med døden kan både den 15-årige piges og den 70-årige mands ord samles i
Jesu' budskabet:
Frygt ikke – tro kun.

Det er også det centrale budskab i dagens tekst, hvor Jesus opvækker Lazarus fra de døde. Lazarus' to søstre. Marta og Maria er ulykkelige og sørger, som vi alle gør, når vi mister vores elskede.

De siger, at hvis Jesus havde været der, så var Lazarus ikke død. Jesus svarer:
*"Jeg er opstandelsen og livet;
den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.
Og enhver, som lever og tror på mig,
skal aldrig i evighed dø."*

Eller sagt helt kort: Frygt ikke – tro kun.
Derefter kalder Jesus Lazarus ud af graven.

Men hvorfor opvækker Jesus egentlig Lazarus fra de døde?
Han skal jo dø på et senere tidspunkt, og til den tid vil søstrene jo også sørge over tabet af deres bror.
Så hvad er meningen med at opvække Lazarus fra de døde?

Forud for det stykke, jeg læste op, står der i evangeliet, at Jesus sagde til sine disciple, at han godt ved, at Lazarus dør. Men for disciplenes skyld er Jesus glad for, at han ikke er der, når Lazarus dør, så de kan komme til tro på ham.

Jesus opvækker altså Lazarus fra de døde, for at disciplene må komme til tro. Jesus demonstrerer på den måde, at Guds ånd er stærkere end døden.
Kernen i det kristne håb er, at vi skal tro og ikke frygte – end ikke døden, for Gud er i det, vi oplever som døden.
Gud er også i smerten, sorgen og mørket.
Guds ånd gennemstrømmer os og peger på noget, der rækker ud over vores eget liv.

I livet erfarer vi glimtvis en lille dråbe af det guddommelige ocean, hvor vi alle gennemstrømmes af Guds ånd.
Vi kan kalde det evigheden, Gudsriget eller Himmel-riget.
Det er erfaringer af det guddommelige, der gør vores tro og håb større og vores frygt mindre.

Sådan styrker det også troen og reducerer frygten at høre fortællingen om Jesus, der kalder Lazarus tilbage til livet.
Eller at møde den 15 årige pige, der fortalte, at hun skulle rejse til Himmel-riget. Eller at høre den 70-årige mand, der fik en terminaldiagnose, sige: "
*Nu har jeg levet hele mit liv i Guds hænder,
så ligger min død også i Guds hænder."*

Så frygt ikke – tro kun.
Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treening Gud, højlovet fra første begyndelse,
nu og i al evighed.
Amen

Kirkebøn

Vi takker dig, Gud, for det liv, du har skænket os,
verdenen du har sat os i,
de mennesker du har sat os sammen med,
vores venner, familie og alle dem, vi holder af
– og dem, som holder os ud.

Styrk troen, der overvinder frygten i os.
Giv os mod, så vi tør overgive os til dig i tillid til
at du i din kærlighed giver os det, vi trænger til.

Send os varme og kærlige hænder,
der griber os, når vi falder,
som fører os hjem til dig, når vi farer vild,
og som taler til os i vores stille verden.

Lær os at elske med din kærlighed,
udstråle dit lys på vores omgivelser,
og se med dine øjne på vores verden,
så vi må være dine sande disciple.

Vær hos den, der lider, sørger og er bange,
hos den, der er ensom, modløs og trist.
Lad den, der er døden er nær, erfarer din ånd,
der gennemstrømme både livet og døden.

Velsign vort land og alle, der opholder sig her,
dronningen og hele hendes hus,
regeringen, folketinget og domstolene,
og giv os, at vi alle må gøre din vilje.

Nedbryd falske fjendebilleder og fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes ufred, konflikt og angst –
både i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i den,
både døvemenigheden, der er samlet her i dag
i Maribo Kirke, og alle kristne samfund ud over hele verden.
Gør os til et åbent, levende og givende fællesskab.

Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os alle din nåde, fred og velsignelse.
Amen